

Nr 530.

Av herr **Boo** och herr **Persson, Ragnar**, *i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till fiskeristadga m. m.*

I proposition 183 med förslag till fiskeristadga m. m. framlägges bl. a. bestämmelser om utplantering av fisk i sötvatten. Sålunda stadgas i § 13 att dylik utplantering icke må äga rum utan tillstånd av fiskeristyrelsen eller vederbörande fiskeriintendent. Inom sitt hushållningssällskaps område äger dock där anställd fiskeriassistent ge tillstånd till utplantering av lax och laxöring samt fiskslag som redan finnes i det vatten vari utplantering skall ske.

Bestämmelserna är helt nya då gällande fiskeristadga icke innehåller några regler på detta område.

I vårt land har vi över 100 000 sjöar och vattendrag av skiftande storlek. Några av dessa är av sådan storleksordning och struktur att där bedrives ett omfattande fiske, bl. a. av yrkesfiskare. Åtskilliga andra har viss betydelse för husbehovsfiske åt ortens befolkning. Men dessa sjöar är endast en bråkdel av hela antalet. Den överväldigande delen består av sjöar där fiskeutövningen är nöjes- och sportbetonad. Tusentals sjöar är numera även föremål för fiskevårdande åtgärder, bl. a. i form av utplantering. Där fisket är av större betydelse och där fiskevårdsföreningar finnes torde dylik utplantering regelmässigt ske i samråd med fiskerimyndigheterna. Givetvis förekommer därutöver olika former av utplantering ända ned till det stadium där ett par småpojkar i medhavd spann flyttar några i mjärde eller ryssja fångade unggäddor från en sjö till en annan.

Allt detta föreslås nu skola dragas in under lagstiftning och tillståndsbeläggas. Omedelbart kan väl därvid konstateras, att en dylik lagstiftning inte skulle ha något som helst stöd i folkmedvetandet. Under sådana förhållanden måste starka skäl tala mot lagstiftningens införande.

Även om det bör erkännas att rent skadliga utplanteringar företagits genom att för ifrågavarande vatten nya och olämpliga fiskslag insatts, är detta dock förhållandet i ett relativt begränsat antal fall. Som nämnts sker numera viktigare utplanteringar i samråd med sakkunskapen på området, och intresset för detta samarbete synes vara i stadig tillväxt. Den mer "privata" utplantering som företages av ägare eller fiskerättsinnehavare i egna vatten torde inte vara av någon större nationalekonomisk betydelse. Ett tillståndstvång för alla utplanteringar — även för den obetydligaste i den minsta av sjöar — skulle betyda en omfattande

och onödig byråkratisering och troligen mötas av motvilja av den berörda folkopinionen. Och hur skulle det gå med lagens efterlevnad på detta svårövervakade område?

Nu förutsättes i propositionen, att för begränsade geografiska områden skulle kunna ges generella tillstånd för t. ex. visst fiskslag. En dylik allmän förbudslagstiftning, med kungörelsevägen för växlande geografiska områden utfärdade undantagsbestämmelser, är ingalunda ägnad att för den stora allmänheten skapa klarhet om vad som är tillåtet eller icke tillåtet. För att vara säker på att planerad utplantering är i överensstämmelse med lag och kungörelser måste väl, under dylika förhållanden, vederbörande i varje särskilt fall vända sig till sakkunskapen på området. Generella tillstånd för skiftande geografiska områden och olika fiskslag leder således knappast till någon verklig rationalisering i detta fall.

Väges sålunda de begränsade ekonomiska fördelar som kan utvinnas genom ett allmänt tillståndstvång mot den omfattande byråkrati och pappersexercis samt allmänna motvilja förslagets genomförande skulle föranleda, blir resultatet, att propositionen i denna del bör avslås. Ett flertal remissinstanser har även gjort vägande invändningar mot förslagets genomförande i föreliggande skick. Många av dessa remissinstanser har dock förordat en begränsad lagstiftning avseende tillståndstvång endast för utplantering av fiskslag som ej tidigare förekommer i vattnet. Departementschefen har avvisat denna begränsning av tillståndstvånget med hänvisning till svårigheten att definiera begreppet "nyinplantering".

Kunde lagstiftningen begränsas på här ifrågasatt vis vore huvudsyftet vunnet utan avsevärda olägenheter. Kontroll vunnes därigenom över alla nyinplanteringar, vilket ur fiskevårdssynpunkt är det väsentliga, på samma gång som ansökningsförfarandet reducerades till en obetydlighet, då säkerligen den större delen utplanteringar avser återplantering av tidigare förekommande fiskslag.

Därför måste övervägas huruvida inte lagstiftningen ändå kunde lösas efter den begränsade linjen. Departementschefens farhågor beträffande svårigheten att tolka begreppet "nyinplantering" grundar sig på att allmänheten inte klart därav skulle kunna utläsa huruvida tillstånd erfordras eller icke. Närmast skulle väl följden bli att lagföring endast skulle kunna företagas i klara fall av överträdelse. Om lagtexten utformades med inriktning på att utplantering utan tillstånd endast finge ske i sådana fall där det vore klart ådagalagt och kunde ledas i bevis att för utsättning avsett fiskslag redan tidigare funnits i det för utplantering avsedda vattnet och "vattnet" i tillämpningsföreskrifter gäves en begrän-

sad omfattning, synes betänkligheterna i tolkningsfrågan kunna vika. Det värdefulla i lagbestämmelsen skulle då kunna uppnås utan den oformliga och onödiga omgång ett allmänt tillståndstvång utgör.

Med stöd av vad sålunda anförts får vi föreslå,

att riksdagen måtte uttala, att det i 13 § i förslaget till fiskeristadga föreskrivna tillståndstvånget bör begränsas till att endast avse utplantering av fiskslag som ej tidigare förekommit i det vatten vari utplantering skall ske.

Stockholm den 13 april 1954.

F. I. Boo.

Ragnar Persson.

Nr 531.

Av herr **Eskilsson**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition med förslag till fiskeristadga m. m.*

(Lika lydande med motion i Andra kammaren, nr 675.)

Stockholm den 13 april 1954.

Carl Eskilsson.

Nr 532.

Av herr **Bergvall m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition med förslag till ändrad lydelse av § 49 mom. 2 rege- ringsformen samt § 1 mom. 2, § 38 mom. 2, § 45, § 55 mom. 1 samt §§ 58 och 63 riksdagsordningen.*

(Lika lydande med motion i Andra kammaren, nr 682.)

Stockholm den 14 april 1954.

John Bergvall.

Sven Em. Ohlon.

K. G. Ewerlöf.
